

(srov. Neumann: »Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen«, první díl, stránka 304 vydání z roku 1908). K opatření podpisu advokátova byl také písemný rekurs N-ovi vrácen zmíněným usnesením soudu. Jestliže tedy obviněný žádosti N. vyhověl a jeho písemný rekurs podepsal, splnil jen to, co citovaný zákonný předpis nařizuje o formálnostech písemného rekursu do rozhodnutí, jímž někdo byl odsouzen pro pokoutnictví, a ne-naplňuje proto jeho jednání skutkovou podstatu zažalovaného přečinu, a to tím méně, když šlo o poslední den, kdy podání N-ovo, opatřené podpisem advokátovým, mělo dojít na soud, nemělo-li býti pro ne-splnění soudního příkazu odmítnuto.

Čís. 317 dis.

Přečin zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského, kladl-li příslušník stavu toho odpor formálně oprávněnému úkonu úřední osoby. Na materiální správnosti úkonu při tom nesejde.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1937, Ds II 24/36.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y :

Odvolání vytýká napadenému nálezu neprávem nesprávné posouzení po stránce skutkové i právní.

Odvolání nelze přisvědčiti, pokud dovozuje, jako by s hlediska kárného byl bezvadný postup advokáta, jenž v exekčním řízení proti němu vedeném neuposlechl nezákonné výzvy výkonného orgánu. Odvolání je nanejvýš na scestí, pokud se tu opírá o judikaturu nejvyššího soudu ve věcech trestních, neboť zrušovací soud hájí právě ve své judikatuře k ustanovením §§ 68, 81, 312 tr. z. důsledně stanovisko, že jen formální oprávnění k úřednímu jednání je to, co propůjčuje úředním orgánům ochranu podle uvedených předpisů, aniž při tom záleží na materiální správnosti konkrétního úředního či služebního výkonu. Budiž obzvláště poukázáno k rozhodnutí soudu zrušovacího č. 4432 Sb. n. s., kde se praví, že úkon veřejného činitele pozbývá povahy výkonu úřadu (služby) jen, nespadá-li tento úkon vůbec podle povšechné své povahy do jeho působnosti, v okruh jeho oprávnění a povinností, takže s hlediska zvláštní ochrany úředních osob poskytnuté zmíněnými ustanoveními stačí, že veřejný činitel byl formálně k dotčenému úkonu oprávněn, třebaže tu nebyly jeho věcné předpoklady.

Uplatňuje-li odvolání, že tu nebyly zákonné předpoklady pro uschování zabavených svršků po rozumu § 259 ex. ř., poněvadž ani nebylo soudcem povoleno, ani tu nebyl návrh vymáhajícího věřitele ve smyslu § 259, odst. 5 ex. ř., a poněvadž proti povolení exekuce podal obviněný stížnosti a rozklady, o nichž tenkrát ještě nebylo rozhodnuto, je nashledě, že tím bere odvolání v pochybnost materiální správnost a zákonnost postupu soudního vykonavatele, pokud tento na obviněném vyžádal jeho prsten, že tím však nepopírá formální oprávněnost jmenované úřední osoby ve smyslu nahoře vytčeném. Odvolání tudíž nepopírá, že tu šlo o úřední výkon oprávněné úřední osoby.

Proti formálně oprávněnému výkonu úřední osoby nesměl však obviněný jako příslušník advokátského stavu a hledě ke svým stavovským závazkům klásti byt' jen pasivní odpor ani tehda, považoval-li tento úkon, ať právem či neprávem, za materiálně nezákonný, kdyžt' ustanovení § 68 ex. ř. jasně ukazuje cestu, jakou se možno brániti proti vadnému postupu exekučního orgánu. Obviněný, který poté zvolil skutečně tuto cestu, musel si uvědomiti, že svým svémocným postupem zavdává exekučnímu orgánu podnět, aby se ve smyslu § 26, odst. 2 ex. ř. dovolal pomoci bezpečnostních orgánů, i četnictva. Skutečně došlo k tomu, že mu exekuční orgán takovým opatřením aspoň hrozil. Postup obviněného nasvědčoval takto nedostatku úcty a vážnosti před úředním opatřením, což stačilo již samo o sobě, aby vrhalo na něho nepříznivé světlo a vzbudilo dojem, jako by — ačkoli právní zástupce — neměl žádoucí úctu před právním řádem a jeho zařízeními. Platí to tím spíše, došlo-li již tak daleko, že se exekuční orgán obrátil na exekučního komisaře o radu, a byv jím poučen, hrozil advokátovi donucovacími prostředky ve smyslu § 26, odst. 2 ex. ř., totiž zákrokem četnické asistence.

V takovém chování advokáta nedůstojném spatřuje napadený nález plným právem porušení cti a vážnosti stavu. Hledíc k tomu, co předesláno, netřeba se ještě zabývati oněmi vývody odvolání, jež se týkají otázky, zda postup exekučního orgánu odpovídal předpisům exekučního řádu čili nic.

Čís. 318 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, umluvil-li advokát odměnu způsobem ponižujícím a hraničícím s nekalou soutěží.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1937, Ds II 6/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.